

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 23 Juni 1901

N:r 39

Atergiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Justitierådet Johan Fredrik Ivar Afzelius (med 1 porträtt). En nyupptäckt van Dyck? (med 1 illustration). En liten historia från Västkusten. För HVAR 8 DAG af K... N... En rask 77-åring (med 1 porträtt). Från skyttefästen i Lidköping (med 1 illustration). Ett ståtligt bröllop (med 2 illustrationer). Frankrikes Derbyloppning (med 3 illustrationer). Chefsombytet vid Andra Svea Artilleriregemente (med 2 porträtt). Från de franska officerarnes Berlinerbesök (med 1 illustration). Walter Besant † (med 1 porträtt). Några bilder från Gefleutställningen (med 4 porträtt och 4 illustrationer). Några bilder från den internationella hotellägarekongressen (med 3 illustrationer). Från landbruksmötet och industriutställningen i Skövde (med 2 illustrationer). Onkel Clements arf. Öfvers. för HVAR 8 DAG. Veckans porträttgalleri (med 12 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG, GÖTEBORG. 1901.

Foto. Ax. Lindahls Fotogr. affär, Sthlm.

Justitierådet JOHAN FREDRIK IVAR AFZELIUS.

JOHAN FREDRIK IVAR AFZELIUS.

Hvad som först och främst slår en, då man gör bekantskap med justitierådet *Ivar Afzelius*, är, utom hans tankeskärpa och begåfning i öfrigt, det enkla, säkra, rättframma i hans väsen och omdöme: frånvaron af hvarje tillstymmelse till den byråkratism, som ju ganska ofta karaktäriserar våra högre ämbetsmän.

Därför tar han också en sak eller en fråga, som kommer under hans omdöme eller granskning helt lugnt, sådan som den är, vecklar aldrig in den i en massa juridiska slingerbultar eller krokvägar; han förenar med all sin stora lärdom och vetande äfven detta sunda, praktiska förstånd, som aldrig låter formen undantränga saken, teorien praktiken.

Man tycker också, då man hör honom yttra sig om något på sitt klara, koncisa sätt:

»Ja, visst är det så! Det är ju alldeles tydligt, att det icke kan vara annorlunda.»

Och hur enkelt och lättfattligt är det icke alltsammans!

Johan Fredrik Ivar Afzelius, son till akademiadjunkten, den framstående filosofen Fredrik Georg Afzelius, föddes den 15 okt. 1848 i Uppsala och är sålunda en man i sina bästa år. Han inskrefs 1857 i Uppsala katedralskola, därifrån han tio år senare utexamineras som student. A. aflade först juridisk filosofisk examen 1868, jur. kandidatexamen 1873 och juris licentiatexamen 1877. Samma år blef han vid jubelfesten juris doktor.

År 1873 inskrefs han som e. o. notarie i Svea hofrätt och befordrades sedermera af hofrätten öfver Skåne och Blekinge, under hvilken han fått sina tingsmeriter, 1878 till v. häradshöfding. Redan året förut hade han blifvit docent vid Uppsala universitet i svensk allmän lagfarenhet och romersk rätt samt blef 1879 e. o. professor i processrätt. Under

åren 1877, 78 och 79 förestod A. tidtals domareämbetet i Luggude härad, hvarjämte han i maj 1880 förordnades att biträda lagberedningen under den tid frågan om ny rättegångsordning behandlades. Okt. 1874—aug. 1875 vistades han med offentligt understöd vid tyska universitet i och för rättsvetenskapliga studier samt företog maj 1880 på offentligt uppdrag en resa till Tyskland och Frankrike för att studera dessa länders rättegångsväsen.

1882 blef han ledamot af sjölagskomitén, där han presterade ett synnerligen energiskt arbete, i det den ypperliga redigeringen af den 1891 antagna sjölagen är hans verk. En dylik kapacitet kunde ju ej förbises: 1886 utnämndes den framstående juristen till revisionssekreterare och ingick 1887 såsom ledamot af Nya lagberedningen och Förstärkta lagberedningen. Sedan 1891 är A. ledamot af högsta domstolen.

Sedan 1897 är justitierådet Afzelius en af Stockholms stads representanter i riksdagens Första kammare, och har han i denna sin egenkap gjort sig bemärkt som en af riksdagens allra bästa talare. Han har äfven haft plats bland Stockholms stadsfullmäktige, men har på grund af bristande tid måst lämna komunalrepresentationen.

Det har på senaste tiden mycket talats om, att justitierådet Afzelius skulle vara designerad till en ännu högre förtroendepost, än den han nu innehar, nämligen till ledamot af regeringen, och säkert är, att om så blir fallet, denna utnämning kommer att hälsas med en alldeles ovanligt enstämmig tillfredsställelse: Ivar Afzelius är på grund af sina karaktärsegenskaper, sitt vetande och sin personlighet en af våra, i ordets bästa mening, mest populära offentliga män. Och han förtjänar att vara det.

Foto. Dahlqvist, Helsingborg.

Tid efter annan gå genom prässen berättelser om »nyupptäckta» verk af de gamle mästarne, hvilka upptäcker dock som oftast visat sig vara misstag. Att emellertid den tafla, som af arkitekten O. Krumlinde nyligen anträffades hos byggmästare A. J. Wilson i Helsingborg, i alla händelser härstammar från de gamla mästarne tidehvarf och från en synnerligen konstförfaren hand, torde vara omisskänligt.

Taflan, af hvilken vi här meddela en bild, sådan den ter sig, sedan den befriats från det gamla fernissöfverdraget, framställer, som synes, tvänne kvinnofigurer, en äldre och en yngre, af hvilka

den förra med höjdt finger tydligen varnar och förmanar den yngre.

Hela den djupa, varma koloriten, den förnäma elegansen hos figurerna, det liffulla och berättande i kompositionen och framför allt den subtila teckningen af de formsköna händerna föra ovilkorligen tanken på den flamländska skolans främste man, på *van Dyck*.

Någon signering, som kunnat angifva taflans ursprung, har emellertid icke kunnat upptäckas; den torde med snaraste komma att underställas fackmäns pröfning.

EN LITEN HISTORIA FRÅN VÄSTKUSTEN.

Af K... N...

Nedåt sjön sträckte sig en mager åker, där rågen alltid gulnade i förtid. Öfver ön från hafvet kom en ojämn vind. Den andades svagt, men hett som en döende febersjuk. En stund rådde dödystnad, men med ett kom kast på kast, böjde de lätta axen djupt till jorden, strödde vallmonsblad på stranden och hvirflade upp molnafsand.

Vid en liten brygga låg en snipa förtöjd, i hvilken stod en reslig, axelbred man. Han hade kastat den ljusa sommarhatten på en toft och tagit sydvästen och oljerocken på.

Nu stod han och såg bortåt det lilla fisklägets storbrygga. Där låg en kutter segelfärdig. Han kunde se, hur badgästerna, den ene efter den andre, kröpo ned och satte sig. Man skulle nog snart lägga ut.

Skulle hon komma?

Han började tvifla därpå. Hennes mor hade ju förbjudit henne. För öfrigt var hon kanske rädd att segla i en så liten båt som hans. Men på ditvägen hade hon ju varit så käck och modig. I vackert väder, ja! Men nu, skulle hon våga nu?

Han såg åter bortåt bryggan till. De tycktes ej ha vidare brådtom på kuttern, fastän tunga åskmoln hotande drogo sig tillsammans och kommo allt närmare. Han satte sig ned och föll i tankar.

Han mindes väl den dag, då han första gången såg henne: hon hade genast förefallit honom så naturlig och uppriktig. Så var det ju detta, att hon ofta ej alls skrädde orden, men när man hade så godt hufvud och var så kvick och snabbtänkt som hon, var det ej lätt att våga hvarje ord med guldvikt.

Han hade alltid försvarat henne gentemot sådana, som hade svårt att tåla henne, därför att hon betydligt höjde sig öfver deras egen nivå. Men så småningom hade äfven hans mening undergått en viss förändring. Han hade börjat önska, att hon haft mindre skarp tunga och varit mera — ja, hvarför inte? — mera kvinnlig. Hon var så skiftande till lynnet också: han hade aldrig kunnat bli riktigt klok på henne. Och så hade han skylt på en afhandling som han skulle skriva, och i ett nu upphört att gå till hennes hem, där han förut varit daglig gäst.

Nu hade de helt oförmodadt sammanträffat här på badorten. Förstod han henne bättre nu? Hon var mer tyst, nästan sluten ibland. Och när hon såg på honom, kom det något underligt i hennes blick. Var det förebråelse?

Men vacker var hon. Skönast tycktes hon honom, när hon stod där med hufvudet käckt tillbakakastadt och energiskt försvarande sin sak: då brann rodnaden på hennes kinder och det lyste eld ur hennes mörkbruna ögon.

Plötsligt väcktes han upp ur sina tankar. Kutterns köl skrapade emot den hårda stenbotten.

Han kastade blicken dit, hvarifrån ljudet kom. Bristen fyllde seglen, och kuttern gled ut.

Han skulle just fatta en båtshake för att själf lägga ut, då han såg någon hoppa i land från kuttern på bryggan.

På den raska gången såg han genast, hvem det var, och han greps af en jublande fröjd. Han skulle velat springa emot henne och bära henne på sina armar ned i båten. Men han betvang sig och började i stället syssla med några tag.

Om en stund hörde han hennes steg närma sig, och såg upp.

»Nej, se fröken Berg! Är ni inte ombord på stora kuttern?»

»Nej, som ni ser, doktor. Vi sutto där som packade sillar, och så hoppade jag i land... Det finns ingen annan båt än er, ser jag...»

»Var så god, fröken Berg.»

Han räckte henne handen för att hjälpa henne

ombord. Men hon låtsade ej se detta, utan sprang vigt ned i båten utan hans hjälp.

»Men fröken, er mor förbjöd ju er, att...»

Hon gjorde en rörelse, som om hon ännu en gång ville hoppa i land; men han grep snabbt båtshaken och stötte ut från bryggan. Hon sade ej ett ord, utan såg blott allvarligt på honom.

Om en stund började hon syssla med fockskotten.

»Ni behöfver ej skota focken, fröken!»

»Den slår ju.»

»Ja, men vi ha ingen nytta af den. Vinden är nästan förlig.»

De hade nu kommit ut på den öppna fjärden, och det gick friskt undan. Han hade ej reftvat, då han ej ville komma alltför långt efter kuttern.

De närmade sig alltmer land, då en häftig åskbyrde fram öfver vattnet. Den kom så häftigt, att han ej hann släcka i tid.

Båten skar ner i en stor våg, masten böjdes i båge, och det var nära därnär, att den gått öfver bord. Men han förlorade ej fattningen utan släckte sakta: båten vakade änyo och sköt som en pil fram öfver vågorna.

I ett nu hade det blifvit mörkt. Men så glänste en väldig blix, som lyste upp det stormiga, upprörda hafvet, men han hade nu icke blick för dess storslagna skönhet.

Han såg blott på henne. Så vacker hon var där hon halflåg med hufvudet lutadt mot relingen.

Ännu en blix. Åter såg han på henne. Hon var blek, men det var ej rädsla som återspeglades i hennes drag. Det var tvärtom ett lugn, som han aldrig förr sett i hennes ansikte.

Han lutade sig fram emot henne.

»Fröken Margit, säg mig... hvarför... kom ni hit till mig... i båten.»

Han såg hur hennes läppar rördes till svar. Men han kunde ingenting höra för stormens skull. Då lutade han sig än längre fram och upprepade högt sin fråga. Och som en liviskning nådde hans öra: »... Ej mista er ännu en gång...»

Han ville störtat fram och slutit henne i sina armar, men han vågade ju ej göra en rörelse i den rasande stormen. I stället grep han fastare om rorkulten och styrde in bland bränningarne och satte djärf kursen emot ett par små skär, ehuru han visste, att det var grundt i rännan emellan dem. Nu var det knappt två båtlangder kvar; han skotade an storseglet, och båten sköt fram på toppen af en våg, som lyfte upp den och förde den öfver grundet.

Nu var all fara öfver, och de kommo in i lä om en udde. Han seglade en stund längs land, men styrde så in emot stranden, och snart skrapade kölen mot den mjuka sandbotten.

Han gick fram till henne, där hon satt, och fattade hennes händer.

»Säg Margit, hörde jag rätt därute på sjön?»

»Ja», kom det knappast hörbart. »Men jag vet, att du en gång sökt glömma mig. Du ansåg mig allt för okvinnlig. Därute i lifsfaran voro vi hvarandra närmare, än hvad vi kanske någonsin komma i lifvet. Jag vill ej, att hvad du då sade, skall gälla nu. Du kanske kommer att ångra dig.»

»Säg ej så, Margit. Det var så skönt därute i stormen, där var jag ensam med dig. Vi trifvas nog ej i lugnet, du och jag. Margit, vill du följa mig ut i det brusande lifvet?»

Hon reste sig upp och slog häftigt armarne om hans hals. Han kysste henne och såg in i hennes tårfyllda ögon.

»Gråter du, Margit?... Du sade ju en gång att du ej kunde gråta...»

»Icke af sorg, Gustaf, men af lycka kan jag gråta.»

Och hon gömde blygt sitt hufvud vid hans bröst..

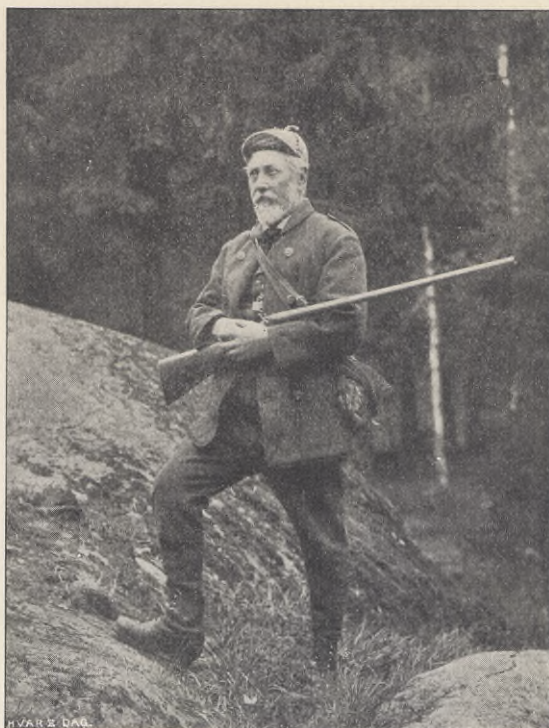

EN RASK 77-ÅRING.

Den bekante jägare och författaren *Gustaf Schröder* fyllde 6 sistslidne juni 77 år. S. är fortfarande kry som en yngling och omtalade nyligen för en medlem af denna tidskrifts Stockholmsredaktion, att han har en ny bok färdig till utgifning i höst och en annan under utarbetande, så att den torde kunna utgifvas till julen eller nästa vår. I augusti företager den gamle jägaren sin årliga jakttur upp till Värmland.

S. är född på Edsvalla bruk i Nors socken i Värmland, hade åren 1847—63 anställning vid sågverk i Värmland och 1863—85 i Dalarne samt var sedermera bosatt å sin egendom Edsfors i Värmland, till dess han 1887 flyttade till Stockholm.

Redan år 1867 publicerade S. i »Sv. jägarförbundets tidskrift»

GUSTAF SCHRÖDER.

den ypperliga skildringen »En björn jakt i Dalarne». Därefter följde ett längre uppehåll i hans litterära verksamhet, i det att han först 1888 utgaf »Minnen från skogarna». Den raske åldringens arbeten ha sedan i rask följd sett dagen — de behandla dels jakthistorier och äro delvis af kulturhistoriskt-romantiseradt innehåll. Till den senare kategorien höra »En bruksbokhållares minnen», »Tjugu år i Dalarne», o. s. v. S. har äfven utgivit flere goda ungdomsböcker, delvis illustrerade af professor Malmström.

Det är i Schröders böcker något både äkta och gemytligt, något sundt och kärnfriskt, liksom öfver den vänlige, präktige gubbens egen person och karaktär. Säkert göra vi många en glädje, då vi härmed återgifva hans bild — i jaktdräkt.

FRÅN SKYTTEFÄSTEN I LIDKÖPING.

Lidköpings skytteförening firade söndagen den 10 dennes minnet af sin 40-åriga tillvaro med en i allo lyckad friluftsfäst och bazar i stadsträdgården efter ett synnerligen omväxlande program.

Vår bild återgifver ett af de smakfullt dekorerade försäljningsstånden, där expeditionen ombesörjdes af stadens unga damer i nationaldräkter, och där »kommersen» gick raskt undan.

ETT AF SALUSTANDEN I STADSTRÄDGÅRDEN.

ETT STÅTLIGT BRÖLLOP.

[Fotografier för HVAR 8 DAG af Thorin, Åtvidaberg.

DOUGLAS-ADELSVÄRD'SKA BRÖLLOPET: Bröllopskaran å Gerstorp.

Grefve Ludvig Douglas har alltsedan sin afgang från utrikesministerposten hufvudsakligen vistats å sina vackra herresäten Gerstorp och Stjernarp i Östergötland — grefve D. är som bekant en väldig jorddrott samt skicklig och intresserad landbrukare.

Å den förstnämnda egendomen firades lördagen

den 8 dennes ett ståtligt bröllop, då grefven bortgifte sin äldsta dotter, fröken Louise Douglas, med »Sveriges ende baron», frih. Th. Adelswärd på Åtvidaberg. Från detta sistnämnda herresäte med dess storartade bruksanläggningar återgafvo vi i n:r 10 af denna årgång en del vackra bilder, till hvilka vi hänvisa intresserade läsare.

HUFVUDBYGGNADEN Å GREFVE DOUGLAS' EGENDOM, GERSTORP, I BRÖLLOPSSKRUD.

FRANKRIKES DERBYLÖPNING.

Korrespondens och fotografier för HVAR 8 DAG.

HVAR 8 DAG.

FRÅN DE STORA KAPPLÖPNINGARNE VID CHANTILLY: Jockey-klubbens pris å 100,000 francs vinnes af »Saxon», tillhörig hr Edmond Blanc.

Foto. Delton, Paris.

Vid Chantilly hölls den 2 juni den årligen återkommande Derbylöpningen om franska jockeyklubbens stora pris å 100,000 francs. Denna Derbylöpning är en sorts generalrepetition till löpningen om staden Paris' Grand Prix, som i år äger rum den 24 juni. Ty i själfva verket inträffar det ofta, att segraren i Derbylöpningen också hemför Grand prix.

I år eröfrades Derbypriset af den tre-åriga Saxon, tillhörig hr Edmond Blanc. Denne är en bottenrik man, stor delägare i Monte Carlo, som, om jag ej misstar mig, grundades af hans fader, och ägare till ett af de största kapplopningsstallen i Frankrike. På sista tiden har han haft otur, men Saxons seger gaf en lysande revanche. Den lär nämligen ha inbragt Saxons ägare tre kvarts milion, tack vare enorma vadhållningar.

Här som vid Englands Derby i fjol blef det egendomligt nog en ung pojke, som fick rida in den segrande hästen till målet. Jockeyen G. Stern är nämligen bara 17 år och började för 2 år sedan sin bana som stallpojke. Det kan man kalla en rask karriär, ty att vinna en Derbylöpning är hvarje jockeys ärelystnad. Mr Blanc lyckönskades ock att ha vågat försöket, trots pojken lätthet, som gjorde, att hästen måste belastas med stor död vikt.

Derbylöpningen vid Chantilly är en mycket aristokratisk löpning, i högre grad än själfva Grand Prix, ty Chantillys aflägsenhet från Paris afhåller den stora publiken. I år bevistades löpningen af kung Leopold af Belgien, som enkom för ändamålet anländt från Bruxelles.

Den lätthet, hvarmed Saxon vann Derbylöpningen, har gjort honom till själfskrifven favorit för Grand Prix. Det anses svårt att uppställa en fransk konkurrent mot honom. Hästen är också såväl till sina fysiska

Foto. Delton, Paris.

KAPPLÖPNINGARNE I CHANTILLY: »PRINSARNES TRIBUN». (Konungen af Belgien synes å tribunen iförd hög, hvit hatt.

Foto. Delton, Paris.

EN INTERVIEW MED HERR EDMOND BLANC, den bekante delägaren i Monte Carlo, ägaren af »Saxon», den lycklige vinnaren af Jockeyklubbens pris.

egenskaper som till mod och lynne ett lysande prof på den franska hästafveln.

Ralph.

J. CH. BRATT.

R. E. OSSBAHR.

CHEFSOMBYTET VID ANDRA SVEA ARTILLERIREGEMENTE.

I dagarne har det bebådade chefsombytet vid »Andra Svea» ägt rum, i det k. m:t beviljat regementets förutvarande chef öfverste J. Ch. Bratt afsked med tillstånd att såsom öfverste i armén kvarstå samt till öfverste och chef utnämnt öfverstelöjtnanten vid generalstaben R. E. Ossbahr. Såväl den afgående som den tillträdande regementschefen tillhöra våra mest ansedda och dugande officerare.

HVARS DAG.
Foto. Rudolphy, Berlin.

KÄJSARPARADEN PÅ TEMPELHOFFERPLATSEN: Kåjsar Wilhelm med svit passerar fronten.

Det har för alla vänner af freden i Europa varit en tillfredsställelse att iakttaga, hurusom det ingrodda nationalhatet mellan Tyskland och Frankrike är på god väg att utjämnas och gifva vika för ett tillstånd af bättre ömsesidig förståelse.

Ytterligare ett steg i denna riktning var det

besök, som tvänne högre franska officerare i anledning af den årliga stora kåjsarparaden på Tempelhoferplatsen aflade i Spreemetropolen på kåjsar Wilhelms personliga inbjudan. Fransmännen möttogs med utsöktaste artighet samt erhöilo af kåjsaren höga ordensutmärkelser.

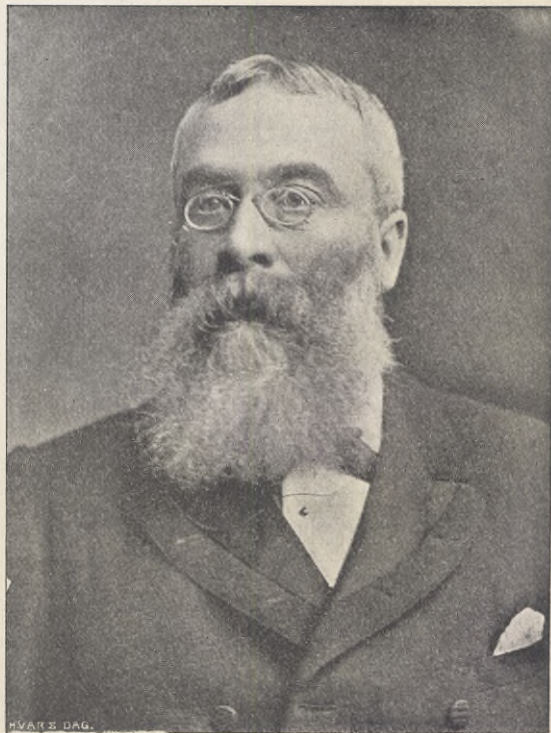
WALTER BESANT. †

Med den berömde romanförfattaren *Walter Besant* går åter ett af Englands största litterära namn ur tiden. B. var född i Portsmouth 1838, ämnade först bli präst, men ägnade sig i stället åt lärarekallet: så var han bl. a. under sju år professor vid College Royal på Mauritius.

Sedan han på grund af hälsoskäl måst återvända till England, började han en mycket omfattande publicistisk verksamhet, och hans första böcker, »Studies in early french poetry», »The french humorists» m. fl., vittnade om hans intresse för fransk litteratur och särskildt för Rabelais, som också tydligen påverkat hans senare produktion, och af hvilken verk han gjort en förträfflig öfversättning.

Om man undantager den i förening med orientalisten Palmer skrifna »Palestinas historia», ägnade han sig för öfrigt helt åt romanen, dels ensam och dels tillsammans med redaktören af »Once a week», James Rice, ända till dennes död 1882. Största betydelsen af dessa verk fick en roman, som Besant skref på egen hand, nämligen »All sorts and conditions of men», som blef ett socialt verk af betydighet, då det gaf upphofvet till det bekanta storartade »Peoples palace» i London, hvilket fått många »Folkpalats» till efterföljare, äfven i vårt land. Lustig är en af B:s böcker, »The revolt of men», i hvilken han satiriserar kvinnorörelsen.

Den energiske mannen utvecklade ända in i det sista på olika områden en omfattande verksamhet och kan om honom sägas, att han i hela sin person representerade just de goda egenskaperna hos den nation, af hvilken han var ett äkta barn.

HVARS DAG.
Foto. Russel, London.

Sir WALTER BESANT.

NÅGRA BILDER FRÅN GEFLEUTSTÄLLNINGEN.

Fotografier för HVAR 8 DAG af C. E. Linder, Gefle.

Bruksägaren C. LUNDEBERG.
Landbruksmötets ordförande.

Konsuln JOHN RETTIG.
Industriutställningens ordförande.

Hofintendenten C. L. BENDIX.
Kommissarie.

Grefve S. CRONSTEDT.
Arkitekt.

Den storartade Gefleutställningen, till hvilken förberedelserna pågått under mera än ett års tid med ett resultat, som enhälligt karakteriseras som lysande, omfattar dels *landbruksmötet* — det 19:de allmänna svenska — som pågår den 8—14 juli samt dels *industri- och slöjduutställningen* 15 juni—15 augusti.

Utställningen öppnades lördagen den 15 dennes af h. exc. statsministern frih. von Otter, i närvaro af de flesta af statsrådets öfriga medlemmar samt en representativ skara af framstående män från

alla delar af Sverige, samt är sålunda nu i full gång. Utställningar i allmänhet pläga ju ej vara så synnerligen färdiga vid öppnandet: härutinnan gjorde Gefleutställningen ett lysande undantag, i det att öppningsdagen allt väsentligt var i ordning, och endast några helt obetydliga detaljsaker då återstodo att ordna.

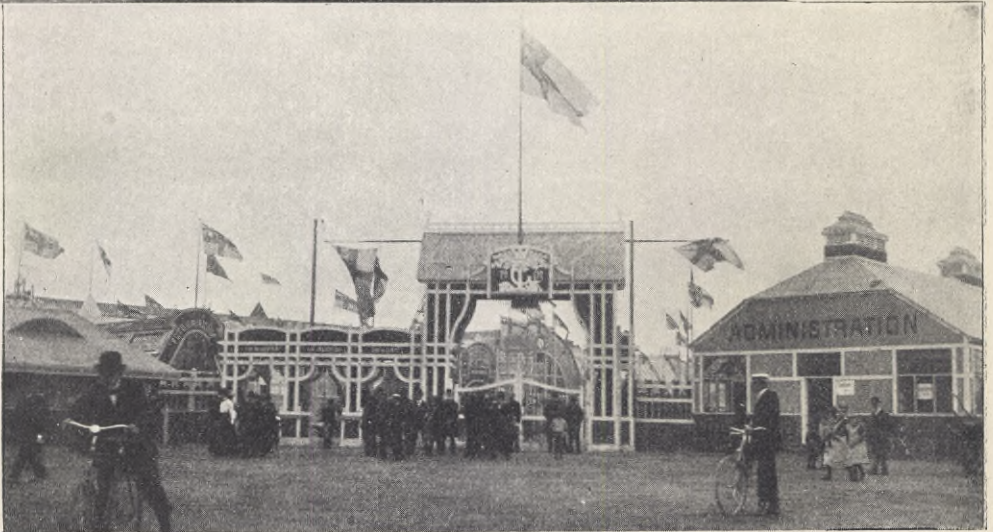
Vi meddela här några bilder från utställningen och af dess främste ledande män, och få säkerligen anledning att under sommarens lopp återkomma till denna säsongens »great attraction».

STATSRÅDEN ANLÄNDA TILL GEFLE CENTRALSTATION.

NÅGRA BILDER FRÅN GEFLEUTSTÄLLNINGEN

BILDER FRÅN GEFLEUTSTÄLLNINGEN.

ÖFVERSTA BILDEN: På väg till utställningen (Teatern i bakgrunden). MELLERSTA BILDEN: Stora entrén.

NEDERSTA BILDEN: En del utställningsbyggnader.

NÅGRA BILDER FRÅN DEN INTERNATIONELLA HOTELLÄGARE- KONGRESSEN.

Fotografier för HVAR 8 DAG af A. Jonason, Göteborg.

FRÅN FÄSTMIDDAGEN Å GRAND HOTEL HAGLUND I GÖTEBORG.

Vårt svenska turistväsen har under det sista decenniet tagit ett synnerligen lifligt uppsving, främst tack vare Svenska turistföreningens energiska arbete och dess spridande af illustrerade resehandböcker, reseplaner och dylikt inom de stora kulturländerna.

Något, som säkerligen än ytterligare kommer att bidra till att draga turistströmmen öfver till vårt sköna fädernesland, är säkerligen den kongress, som i dagarne afslutats — vi mena den stora, internationella hotellägarekongressen, hvilken genom intresserade och viljekraftiga mäns ingripande förlagts till svensk botten.

Af hvilken betydelse det just i turistafseende var, att dessa de ledande männen inom den kontinentala hotellbranschen fingo en god tanke om Sverige och svenskarne är ju klart, och respektive värdar härstädes hade också gjort sitt allra bästa — detta också med ett glänsande resultat; öfver allt hördes från främlingarne endast de mest entusiastiska lof-ord både öfver den härliga svenska naturen och öfver det bemötande, som från befolkningens, myndigheternas och värdarnes sida kom dem till del.

Den 4 juni anlände kongressens medlemmar, uppgående till ett antal af 130, via Sassnitz—Trelleborg vid 10-tiden på aftonen till Malmö, där stor-supé var anordnad å hotell Kramer.

Tidigt följande dag afreste man till Stockholm, där det mest lysande mottagande väntade de långväga resenärerna och en rad af fästligheter gick af stapeln, bland hvilka de storartade middagarne å Grand Hotell — med dess påföljande artistiska aftonunderhållning, som bestreds af hr Stenhammar och fru Norrie — och på Hasselbacken utgjorde glansnumren. Dessutom företogs naturligvis utflykter öfverallt i hufvudstadens vackra omgifningar.

H. m. konungen behagade och i särskild audiens mottaga presidenten och vice presidenterna för internatiionella hotellägareföreningen hrr Hoyer från Aachen, Heinrich från Berlin samt Herfs från Gladbach, München.

På måndag afton anlände kongressdeltagarne till Göteborg, där de mottogos af sina respektive värdar samt inlogerades å stadens trenne största hotell, Grand Hôtel Haglund, Eggers' och Göta Källare. På tisdagsmorgonen var en utflykt arrangerad till Trollhättan, där lunch intogs å Grand Hôtel. De väldiga, brusande fallen med deras enastående storslagna natursceneri gjorde ett rent öfverväldigande intryck på främlingarne, som aldrig ens kunnat drömma om något dylikt.

Efter återkomsten till Göteborg samlades man vid 6-tiden till middag å »Grand», då en mängd tal höllos, och de begeistrate främlingarne tolkade

FRÅN DEN INTERNATIONELLA HOTELLÄGAREKONGRESSENS BESÖK VID TROLLHÄTTAN.

sitt tack för det storartade mottagande de rönt. Aftonen tillbragtes under den angenämaste stämning å »Trädgårdsföreningen», där fru Emma Meissner tjusade alla med sin vackra sång.

Följande morgon afreste kongressdeltagarne

med extratåg till Köpenhamn via Helsingborg, och kongressen var ett minne blott, men säkerligen ett angenämt minne, som länge skall ihågkommas af deltagarne, hvilka ock haft allt skäl att vara nöjda med den svenska gästfriheten uppe i högan nord.

VID TROLLHÄTTAN: En påpasslig amatörfotograf.

FRAN LANDTBROKSMÖTET OCH INDUSTRIUTSTÄLLNINGEN I SKÖFDE.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Ludvig Ericsson, Sköfde.

FRÅN LANDTBROKSMÖTET I SKÖFDE: Grefve Gilbert Hamilton håller högtidstalet.

Skaraborgs läns 20:de landbruksmöte och industriutställning öppnades fredagen den 14 juni i Sköfde af landshöfding Sjöcrona i närvaro af en mängd notabla personer från länets olika delar samt från andra håll af riket.

Själftva landbruksmötet varade i tvänne dagar,

under det industriutställningen hålles öppen till dagen efter midsommardagen.

Alla de detaljerade beskrifningar, som skildrat utställningen och mötet, instämma i, att det hela är något i sitt slag ovanligt vackert och gediget, ländande såväl utställare som de ledande till all heder.

LANDTBROKSMASKINER I ARBETE.

ONKEL CLEMENTS ARF.

Af E. Nesbit. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

(Forts. och slut från föreg. nummer.)

»Ni ämnar väl skämta med mig, miss Sybil, eller hur? Ni borde ändå ha pudrat edra kinder och satt en röd kant kring edra ögon, om ni velat få mig att tro, att den man ni älskar är försvunnen, och att ni är okunnig om hans öde.»

Sybil kastade en hastig blick på honom.

»Ni har alldeles rätt», sade hon. »Jag är alls icke orolig, utan tror, att han är i fullkomlig säkerhet, och att orsaken till hans frånvaro skall bli fullt klar. Men jag tänkte ändå, att jag skulle höra, om ni hade något att meddela mig, ty som ni minns —»

»Ja, jag minns nog», afbröt han henne, »men hvarför skulle just jag mer än någon annan kunna säga er något om Harry Forester?»

»Endast därför, att ni är den sista person, som man sett honom tillsammans med», sade hon lugnt. »Hvart gick han, sedan han lämnat ert hus?»

James Cheetham var ingen dumbom. Att stå ansikte mot ansikte med den verkliga, lefvande faran skärpte hans tankekraft och sinnen. Det var ett ögonblicks paus, innan han svarade:

»Han lämnade mig för att gå till stationen. Men detta är flere dagar se'n. Ni måste ha träffat honom sedan dess, miss Sybil.»

Han drog ett djupt andetag och undrade, hvilken nästa lögn skulle bli, och hvem som kunde ha sett honom.

»Är ni verkligen orolig», sade han, »så vet ni, att ni kan räkna på mig. Skall jag anställa några efterforskningar åt er? . . . Om det är något, som jag kan hjälpa er med, så vet ni ju, att jag står till er tjänst.»

»Och ni har ingenting att tala om för mig?» sade hon.

Det tycktes tvinga sig på honom, och han sade med halft bortvändt ansikte:

»Ingenting annat, än hvad jag sade er, sist jag träffade er. Ni kastar bort ert hjärtas skatt på en värdelös hund. Om han rest sin väg, har han ej rest ensam —»

Sybils läppar rörde sig, som om hon ämnat säga något — men hon bet sig i underläppen, vände sig bort och gick sin väg utan att säga ett ord.

James Cheetham drog ett långt andetag och förde åter handen till sidan. Han lutade sig mot grinden, och hans ansikte var blekt och förvirrat. Långsamt kom en svag skiftning tillbaka till hans kinder.

»Det skall nog gå bra», sade han för sig själf. »Det är omöjligt, att någon kan veta något, hon allra minst.»

Då mr Cheetham satt ensam i sitt bibliotek denna kväll, tänkte han närmare på de omständigheter, som gjort honom till mördare. Detta, — hans kärlek och passion och hennes likgiltighet och kärlek till en annan — hur obetydligt föreföll ej detta honom nu mot det brott han begått, och som han skulle vilja ge allt för att ha ogjort.

Och under det han satt där i dessa tankar, hörde han någon komma in genom dörren och stanna bakom honom. Medvetandet om en annans närvaro i rummet kom honom att resa sig och vända sig om, han befann sig ansikte mot ansikte med Harry Forester. Han lyfte upp händerna och sjönk ned på en stol vid bordet. Hans armar lågo utsträckta öfver bordet, och hans hufvud föll ned på dem.

»Usling, din fördömde usling!» Det var Harry Foresters röst, icke någon andes, utan en lefvande människas. »Se upp, jag har icke kommit tillbaka från någon annan värld för att straffa dig!»

Men den andre rörde sig icke.

»Nå, hör då på, där du ligger hopkrupen som den hund du är, ehuru Gud skall veta, att jag grämer mig öfver hvarje ord jag måste tala till ett sådant odjur.»

Mannen, som låg där med hufvudet mot armen, rörde sig icke. Sybil inträdde i rummet och ströckte bedjande handen mot Harry. Men han förde undan den och fortfor:

»Då ni lockade mig ned i hålet för att mörda mig, som ni ämnade, frågade ni mig, hvad som fanns därnere. Jag hade nästan på tungan att säga, att det var en dörr, men då jag såg ert mordlystna ansikte, tänkte jag blott på att komma upp igen så fort som möjligt.

»Ni vet sedan själf, hvad som hände. Då ni begräft mig ordentligt och vältrat bjälken öfver mig, gick ni er väg, lämnande mig åt en långsam, säker död. Har ni någon gång under dessa trenne dagar tänkt på, hvilken död det var? . . . Den smörjan ni hällde i mitt vin, gjorde mig slö, men jag hade ändå sinnesnärvaro nog att öppna dörren, stappla på, tills jag fann plats att röra mig och luft att andas. Och då jag återfick besinningen, hvad tror ni jag fick se? Jo, att ni stängt in mig på den plats, där min onkel förvarat sina skatter, juveler, pengar och banknoter! Vet ni, min herre», sade han krökande öfverläppen, »att jag har er att tacka, er ensam, för min förmögenhet och min hustru?»

Händerna på bordet knäpptes ihop och knäpptes upp.

»Var icke rädd. Jag skall icke göra er någonting, icke det minsta. Det skulle vara alltför stor ära för er att få ett kok stryk af en gentleman. Ni skall blott låta mig köpa tillbaka detta gamla ställe, och sedan skall ni försvinna till en plats, där vi aldrig behöfva se er mera!»

»Harry, Harry», sade Sybil sakta, »haf medlidande med honom, han är sjuk.»

»Det är detta, jag kommit för att säga», sade Harry. »Min advokat kan göra upp der öfriga af affären med er. Ni har försökt att röfva ifrån mig allting, ni har försökt att döda mig, och ni har försökt att förtala mig inför min — för miss Lancaster. Istället visade ni mig vägen dit, där jag fann min förmögenhet. Och så gick jag rakt ut i Guds klara solsken genom bakkdörren på huset, som en bra mycket lyckligare man, än jag någonsin varit förut. Och så gick jag direkt till min — till miss Lancaster, och då hon var här i dag, visste hon allt och såg rätt in i er själ, hur ni ljög som en feg skurk.»

Nu reste sig den andre plötsligen upp i hela sin längd. Han vaclade en smula, där han stod, men han såg Harry Forester rakt in i ögonen och yttrade två ord: »Tacka Gud!» sade han, och därpå föll han ned raklång på golvet.

* * *

Då man lyfte upp honom, var han död. Doktorerna påstodo, att han dog af hjärtförflamning-men Sybil Lancaster, som såg hans ansikte, då han yttrade sina sista ord till Harry, säger, att han dog af glädje.

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

WALFRID PETERSSON.

C. L. A. REUTERSKIÖLD.

F. N. WIGANDT.

P. HULTNER.

UTNÄMNING. Till professor i grufvetenskap vid Tekniska högskolan i Stockholm har utnämmts L. geologen vid Sveriges geologiska undersökning, t. f. lektorn i geologi och mineralogi vid högskolan *Walfrid Petersson*. Prof. P., som är född 1862, är en i sitt fack synnerligen framstående vetenskapsman.

Till e. o. professor i juridisk encyklopedi, romersk rätt och internationell privaträtt vid Uppsala universitet har utnämnts docenten i statsrätt och folkrätt *C. L. A. Reuterskiöld*. Professor R. är en man, som redan tidigt lät tala om sig, i det han vid mycket unga år blef fil. doktor och docent i statskunskap. Han slog sig sedan på juridiska studier och har nu vid 31 års ålder en professur inom denna fakultet — i sanning en vacker och snabb karriär.

AFSKED beviljades den 1 juni postmästaren i Laholm *F. N. Wigandt*. W. har under sin mångåriga tjänstutövning gjort sig synnerligen omtyckt inom det samhälle, där han verkat, och följes nu, då han går att njuta sitt otium, af sina medborgares bästa välönskningar.

Direktören *P. Hultner* har nu begärt enledigande från sin befattning som verkställande direktör i Klippans pappersbruks A.-B., i hvars tjänst han varit sedan 1873. Hr H. kvarstår dock som direktör för Åby-Klippans ångbryggeri samt innehar dessutom en mängd andra förtroendeuppdrag.

FÖDELEDAGAR. Den bekante Helsingforsmecenaten generalmajoren *Jullus af Lindfors* firade den 21 maj sin 70-årsdag hos sin dotter, gift med professor *G. Mittag-Leffler* i Stockholm. En mängd lyckönskningar ingingo, hvaribland märktes en präktig hyllningsadress, undertecknad af omkring 140 af Finlands mera representativa män och kvinnor. Den med fina teckningar smyckade adressen framhöll jubilarens mångsidiga och rastlösa verksamhet i styrelserna för större industriella och andra företag.

DÖDSFALL. I Uppsala afled den 31 juni R. S. O. R. St. O. O. f. öfverstelöjtnanten *Ernst Georg Lagerheim* i en ålder af

närmare 87 år. L. blef öfverstelöjtnant 1874 vid dåvarande Nerikes regemente, från hvilket han 1878 tog afsked. Han efterlämnar minnet af en nobel och gedigen personlighet.

Den 7 juni afled i Uppsala f. d. öfverjägmästaren *Carl Gustaf Anstrin* i en ålder af 80 år. A. utexaminerades 1843 från Skogs-institutet och aflade 1845 landtmäterexamen. A. avancerade sedermera och blef 1858 ord. öfverjägmästare i Uppsala län, 1869 jägmästare i Uppsala revir och 1892 i Olands revir, hvilket är han tog afsked. Den dugande mannen sörjes närmast af maka.

Den 10 juni afled i Stockholm f. bruksägaren *Axel Hjalmar Frisell*. Han innehade under många år familjegendomen Stömne i Värmland, som han skötte på ett utmärkt sätt. Hr F., som var en ovanligt färdig och rättskaffens människa, omfattades af sina underlydande med mycken kärlek, och dessa sörja jämte släkt och talrika vänner djupt den gode mannens bortgång.

Med spegelfabrikören *Gustaf Ungert* bortgick en af Jönköpings äldre borgare, och en i sitt fack synnerligen skicklig och idog handverkare. Den aflidne, som var född 1826, hade innan han etablerade sig i Jönköping, konditionerat i flere af Sveriges städer.

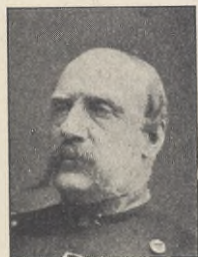
Den 28 maj afled i Falun R. W. O. f. landtränsmästaren *Gustaf Kjellin*. K. som var född 1826, var en hedersman af gamla stammen samt omtyckt och värderad af alla, som med honom kommo i beröring. Han innehade i sin krafts dagar flera förtroendeuppdrag.

Den 27 maj afled den bekante f. riksdagsmannen och nämndemannen *Tufve Tufvesson* i Lühr, född 1827. Jämte sin verksamhet som riksdagsman och landbrukare sysslade T. mycket med advokatur samt hade en hel del församlingsangelägenheter i sin vård.

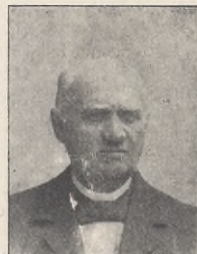
I Uppsala afled den 11 juni f. d. bergmästaren *Johan Adolf Weidich Busch*. B. blef 1855 extra gruffingeniör i 4:e bergmästaredistriktet och 1869 bergmästare i Östra distriktet, på hvilken post han stannade till 1880. B. sörjes närmast af sonen, major B. hufvudstaden.

JULIUS af LINDFORS.

E. G. LAGERHEIM. †

A. HJ. FRISELL. †

GUSTAF UNGERT. †

C. G. ANSTRIN. †

GUSTAF KJELLIN. †

TUFVE TUFVESSON. †

J. A. W. BUSCH. †

HVAR 8 DAGS TÄFLAN FÖR AMATÖRFOTOGRAFER.

Endast den positiva bilden behöfver insändas.